మాగాడు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

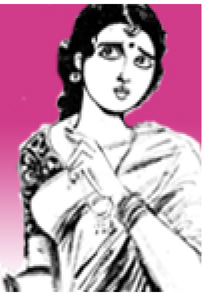

(గత సంచిక తరువాయి)

18వ భాగం

అక్కడి నుంచి ఇంటికి తీసుకుని వెళ్లి నా సామానుతో సహా తిరిగి తీసుకుని వచ్చి గుణశేఖర్ ఉంటున్న రూమ్ దగ్గర దింపారు సర్వోత్తమ రావుగారు.

“జాగ్రత్తగా ఉండు. ఏదన్నా కావాలంటే నా ఫోన్ నెంబర్ ఉందిగా ఫోన్ చేయి. నీకేమన్నా డబ్బు కావాలా! “ అడిగారు ఆయన.

“వద్దండి.. ఉన్నాయి” అన్నాను.

“సరే! అవసరం అయితే చెప్పు మొహమాటపడకు.” అని నాకు చెప్పి.. ‘ఈ అబ్బాయికి అంతా కొత్త.. ఏమి తెలియదు.. జాగ్రత్తగా చూసుకో బాబూ ‘! అంటూ గుణశేఖర్ కి నన్ను అప్ప చెప్పారు.

“వర్రీ అవకండి సార్.! నేను చూసుకుంటా” అన్నాడు గుణశేఖర్. మా ఇద్దరి దగ్గరా సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు ఆయన. అంతటితో సర్వత్తమరావు గారితో అనుబంధం తీరిపోయింది నాకు.

గుణశేఖర్ నల్లగా, సన్నగా ఐదడుగుల నాలుగు అంగుళాలు ఉంటాడు. రింగులు తిరిగిన క్రాఫ్. ఎప్పుడూ పళ్ళతో సహా నోరంతా ఎర్రగా ఉంటుంది. కారణం పాన్ తెగ నములుతా అన్నాడు.

అప్పుడు నాకు పాన్ అంటే తెలియదు. గుణశేఖర్ వివరించడం కాదు, చూపించి, రుచి కూడా చూపించాడు. పాన్ రుచితో పాటు కొత్త జీవితం రుచి కూడా చూపించడం మొదలుపెట్టాడు. ఆ జీవితం పేరే స్నేహం. నా జీవితంలో స్నేహానికి నిర్వచనం తెలిపిన వాళ్ళు ఇద్దరు. ఒకరు గుణశేఖర్, మరొకరు సూర్య. సూర్య నా జీవితంలోనే కాదు నాలో ఒక భాగం. కాదు, కాదు నేనే అతనిలో ఒక భాగం అయి మిగిలాను.

“అంటే!” మహా మంత్రాలు చదువుతూ ధ్యానంలో ఉన్నట్టున్న అతను ఆహ్లాద ప్రశ్నకు కళ్ళు తెరిచి ఆమె వైపు చూసాడు.

సూటిగా, తన అంతరాంతరాల్లో ఉన్న భావాలను వెతుకుతున్నట్టు, స్కాన్ చేస్తున్నట్టు ఉన్న ఆ చూపులకి ఒక్క క్షణం బెదిరింది ఆహ్లాద. తడబడుతూ అంది " మీకు పళ్ళరసం కానీ, పాలు కానీ తీసుకుని వస్తాను. బాగా అలసిపోయారు."

అతను అదోరకంగా నవ్వాడు. "నిజమే ఆహ్లాదా! అలసిపోయాను. నాకు విశ్రాంతి కావాలి. ఒక్కసారి మీ అమ్మను పిలువు ఆహ్లాదా! అలసిన నా మనసు, శరీరం సాంత్వన పొందాలంటే ఆమెని ఒక్కసారి, ఒకే ఒక్కసారి నేను చూడాలి." అతని స్వరం వణికింది దుఃఖంతో.

ఆహ్లాద వస్తున్న దుఃఖం అదిమిపెడుతూ అక్కడి నుంచి లేచి వేగంగా వంట గదిలోకి వెళ్ళింది. పాలు మగ్ లో పోసి మైక్రో ఓవెన్ లో పెట్టింది. ప్రోటీన్ పౌడర్ అందులో కలిపి తీసుకుని వచ్చింది.

"పాలు తీసుకోండి" అంది.

"నాకు సేవలు చేయడానికి నువ్వు ఇక్కడ ఉండడం చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. నేనెవరిని? నీకు, నాకు ఏమిటి సంబంధం?"

"మీరు కొనసాగించబోయే కథలో తెలుస్తుంది సర్ మనకి ఉన్న అనుబంధం ఏమిటో. ఎందుకంటే అది ఇప్పుడు మీరు మాత్రమే చెప్పగలరు."

అతను కొన్ని క్షణాలు ఆమెవైపే చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

కళ్ళు వాల్చుకుని మగ్ లో ఉన్న పాలలో తన ప్రతిబింబం వెతుక్కుంటున్నట్టు ఉండిపోయింది. అతను చూపులు తిప్పుకుని మగ్ అందుకుని " ఇంకో కప్పు తీసుకునిరా. నీ సంగతి చూసుకోవా! నాకు ఇన్ని పాలు వద్దు. నువ్వు సగం తాగాలి వెళ్ళు? " ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్టుగా ఉన్న ఆ స్వరం ఆమెని మారుమాట్లాడకుండా వంట గదివైపు నడిపించింది.

ఖాళీ కప్పు తీసుకుని వచ్చి, తను సగం పోసుకుని మిగతాది అతనికి ఇచ్చింది.

పాలు సిప్ చేస్తూ అడిగాడు "నీకు కాలేజి లేదా"!

"లేదు నాలుగురోజులు హాలిడేస్ "

"ఎందుకు?"

"దసరా పండుగలు"

"అవునా!" ఆశ్చర్యంగా చూసాడు. "మెడికల్ కాలేజికి కూడా పండుగ సెలవులు ఇస్తే ఎలా?"

నవ్వింది. "పండక్కి ఊళ్ళకి వెళ్ళేవాళ్ళు ఉంటారు కదా! అందరూ లోకల్ వాళ్ళు ఉండరు. ఎంతో మంది వివిధ ప్రాంతాల నుంచి వచ్చి ఇక్కడ గాంధీ మెడికల్ కాలేజీలో చదివేవాళ్ళు ఉన్నారు. అలాగే మా కాలేజ్ లో కూడా."

"నీకూ, ఆ అమ్మాయి పేరేంటి? టివి యాంకర్ " కళ్ళు మూసుకుని గుర్తుచేసుకుంటూ అడిగాడు.

"మేఘన"

"ఆమె ఎలా పరిచయం! ఇంతకు ముందే నీకు ఆమె తెలుసా!"

" లేదు, మీ ద్వారా అంటే మీరు ఆరోజు ఆర్ట్ ఎగ్జిబిషన్ లో కలిసారు కదా. అప్పుడు తను మీ ఇంటర్వ్యూ అడిగింది కదా! అలా నేనే పరిచయం చేసుకున్నాను. ఎందుకంటే నేను అడిగితె మీ కథ చెప్తారో లేదో, కనీసం వాళ్ళ ద్వారా తెలుసుకోవచ్చు అని ఆశ పడ్డాను."

అతను ఖాళీ మగ్ ఆమె చేతికిచ్చి తలగడ మీద వెల్లకిలా వాలి సన్నగా నిట్టూర్చాడు.

ఆమె వెళ్లి కప్పులు సింక్ లో వేసి వచ్చింది.

ఇద్దరి మధ్యా కొద్ది సేపు నిశ్శబ్దం గింగిర్లు కొట్టింది. ఫ్యాన్ గాలికి పల్చని పరదాలు సుతారంగా కదులుతున్నాయి. ఒక సస్పెన్సు థ్రిల్లింగ్ కథ మధ్యలో ఆగిపోతే కలిగే ఉత్కంఠ కలిగింది ఆమెకి. త్వరగా చెబితే బాగుండు అనుకుంది. కంటిన్యు చేయండి అనడానికి జంకు.. అందుకే కదులుతున్న తెరలవైపు చూస్తూ కూర్చుంది.

అతను ఆమె వైపుకి తిరిగి "నీకు నా కథ వింటుంటే బోర్ గా ఉందా !"

"లేదు, లేదు ఇంటరెస్టింగ్ గా ఉంది"

అతని పెదాల మీద సన్నని హాసరేఖ మెరిసి మాయమైంది.

నెమ్మదిగా ఆపేసిన కథ చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

గుణశేఖర్ కి తండ్రి లేదు. తల్లి మాత్రమే ఉంది... ఆవిడ తెలంగాణలో ఒక పల్లెటూరిలో ఉంటుంది. ఒక ఎకరం పొలం ఉంది. అందులో ఏవో కూరగాయలు పండించుకుంటూ ఒక పెంకుటింట్లో ఉంటుంది. గుణశేఖర్ కూడా ఎక్కువగా చదువుకోలేదు. జీవనాధారం కోసం హైదరాబాద్ వచ్చి ఆ కంపెనీలో సెటిల్ అయాడు. అతనిలో ఉన్న ప్రత్యేకత ఏ పని అయినా ఒకసారి చెప్తే చేసేస్తాడు. ఇరవై నాలుగు గంటలు కష్టపడతాడు. నెల తిరిగేసరికి చేతిలో పడిన

ఐదారు వేలలో సగం తల్లికి ఇస్తాడు. మిగతా సగం తో తను బతుకుతాడు. తనే వంట చేస్తాడు. బయట కొనుక్కుని తినడు. రెండు జతల బట్టలు, ఒక నవారు మంచం, కొంచెం స్టీలు సామాను. ఒక కిరోసిన్ స్టవ్ ఇది అతని ఆస్తి. గది పరవాలేదు పెద్దదే ఇద్దరికి సరిపోతుంది. అతనికి ఉన్న అలవాటు పాన్ తినడం.

“అది చెడ్డ అలవాటో, మంచి అలవాటో నాకు తెలియదు. ఈ ఊరు వచ్చిన కొత్తల్లో నా దగ్గర డబ్బులు లేవు. ఆకలి తీరే మార్గం కనిపించలేదు. ఎప్పుడూ ఈ సందు చివర పాన్ షాప్ దగ్గరే చెట్టు కింద రాయి మీద కూర్చునే వాడిని. అప్పుడే పాన్ షాప్ ఓనర్ గంగారాం తో పరిచయం అయింది. మా స్నేహానికి స్వాగతం చెబుతూ ఒక మీఠా పాన్ ఇచ్చాడు. అప్పటి నుంచి పాన్ నాకు ఆహారంగా మారింది. నెమ్మదిగా పాన్ తయారుచేయడం అతని దగ్గర నేర్చుకున్నాను. అతనికి చిన్న, చిన్న సహాయం చేస్తూ ఉంటే రూపాయి, రెండు రూపాయిలు ఇస్తూ ఉండేవాడు. ఫ్రీ గా చాయ్ ఇప్పించేవాడు. అలా అలవాటు అయింది” తన పాన్ అలవాటు ఎలా అయింది చెప్పి అన్నాడు “ నువ్వు చిన్నవాడివి చదువుకోవాలి పాన్ తింటే నాలుక మొద్దుబారిపోయి చదువు రాదు అంటారు పెద్దవాళ్ళు. నువ్వు సరదాగా తింటే అప్పుడప్పుడు తిను కానీ నాలాగా అలవాటు చేసుకోకు. ఇది కూడా డ్రింక్ లాంటిదే. ఒకసారి అలవాటు అయితే వ్యసనంలా మారుతుంది. “ అన్నాడు.

నేను నవ్వి “అసలు నాకు దీని రుచి తెలియదు. దీని సంగతి తెలియదు. నువ్వు ఇచ్చావు కాబట్టి ఇదేదో తినే పదార్థం అనుకుని తిన్నాను. రుచి బాగుంది. అలా అని పదే, పదే ఆ రుచే కావాలి అనుకునే తత్త్వం కాదు నాది. ఏది దొరికితే అది తిని బతకడం అలవాటు అయిన వాడిని.. నాకంటూ కోరికలు లేవు, ఉండవు.” అన్నాను.

నా వైపు తదేకంగా చూసాడు. ఆచూపుల్లో జాలి కనిపించింది. నేను మొహం తిప్పుకున్నాను. ఇలాంటి జాలి చూపులు ఇక ముందు నేను ఎన్ని ఎదుర్కోవాలో అనిపించింది.

గుణశేఖర్ స్వరం మెల్లిగా వినిపించింది. “నీకు ఆ సార్ ఏమవుతాడు “ అని అడిగాడు సర్వోత్తమ రావుగారిని ఉద్దేశించి.

తల అడ్డంగా ఊపాను “ఏమి కారు.. నన్ను పెంచిన చంద్రకాంత్ గారికి స్నేహితులు”

“చంద్రకాంత్ ఎవరు? మీ అమ్మా, నాన్నా ఏం చేస్తారు?”

అతని మొహం లోకి సూటిగా చూసాను. ఆ కళ్ళల్లో సానుభూతితో పాటు ఆప్యాయత కూడా కనిపించింది. “ నాకెవరూ లేరు” అన్నాను.

“అంటే నువ్వు అనాధవా”

నా పెదాలు వణికాయి. కళ్ళు నీళ్ళతో నిండాయి. "ఇంకెప్పుడూ ఆ మాట అనకు శేఖర్" అన్నాను.

"ఓ! సారీ బ్రదర్. వెరీ సారీ " అన్నాడు నా చేతిమీద చేయి వేసి.

"సారీ ఎందుకు? నా కథ నీకు చెప్పాలి. చెప్పకపోతే ఎలా? మనిద్దరం కలిసి ఎంతకాలం ప్రయాణం చేయాలో కదా! ఒకరి గురించి ఒకరు తెలుసుకోవాలి " అంటూ కొద్ది క్షణాలు మాటలు కూడదీసుకోడానికి ఆగి, నా కథ చెప్పడం మొదలు పెట్టాను..

నా గురించి తెలుసుకున్న గుణశేఖర్ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

" ఇంత చిన్నవాడివి ఎన్ని కష్టాలు పడ్డావు? ఆయన ఎవరో నిజంగా దేవుడు. ఆయనే నిన్ను ఆదుకోకపోయి ఉంటే నువ్వు ఫుట్ పాత్ మీద బతికేవాడివి. పోనీలే దేవుడు మంచే చేసాడు. ఇక నుంచి నీకు నా దగ్గర ఏమి ఇబ్బంది ఉండదు. నాతొ ఫ్రీగా ఉండు. నేను నీ అన్నని అనుకో" అన్నాడు.

అప్పటి నుంచీ నేను గుణశేఖర్ని అన్నయ్యా అని పిలవడం మొదలు పెట్టాను.

అప్పుడే పెట్టె తెరిచి నేను వేసిన చిత్రాలన్నీ చూపించాను. అవి చూసి నోరు వెళ్ళ బెట్టాడు గుణశేఖర్.

" నీ దగ్గర ఎంత మంచి ఆర్ట్ ఉంది. ఈ ఉద్యోగమా నీకు. నువ్వు అసలు ఇక్కడ ఉండాల్సిన వాడివి కాదు. నేను పెద్ద, పెద్ద ఆర్టిస్టుల గురించి విన్నాను. వాళ్ళంతా కార్లలో తిరుగుతారు తెలుసా!" అన్నాడు గుణశేఖర్ నేను వేసిన బొమ్మలన్నీ చూసి .

నాకు నవ్వొచ్చింది. " నేను కూడా కారులోనే తిరిగాను. నన్ను పేవ్ మెంట్ మీదకి తెచ్చింది కారే... పేవ్మెంట్ మీద నుంచి పెద్ద బంగళాలోకి తీసుకువెళ్ళింది కారే.. నీతో స్నేహం అవడానికి కూడా ఆ కారే కారణం" అన్నాను.

"అట్ల కాదులే. అట్లా అయితే నేను చాలా కార్లలో తిరిగాను. నువ్వు ఈ పెయింటింగ్స్ అమ్ముతావా! మస్తు సంపాదించుకోవచ్చుకదా " అడిగాడు.

" లేదు అమ్మను. ఇవి ఒక్కొక్కటే ఉన్నాయి. నేర్చుకోడం మొదలుపెట్టాక వేసినవి ఇవి. ట్రైనింగ్ లో ఎలా వేయాలో, ఎలా రంగులు ఎన్నుకోవాలో వివరంగా చెబుతుంటే వేసాను . ఇవి చూసి నన్ను పరీక్షలో పాస్ చేసారు మా గురువు. ఈ బతుకు ప్రయాణంలో నేను ఎక్కడికి చేరతానో, ఎంత దూరం ప్రయాణం చేస్తానో నాకు తెలియదు. ఏదో ఒకరోజు అసంపూర్తి చిత్రంలా ఈ జీవితం ముగిసిపోతే ఈ అనామకుడి గురించి లోకం కొంతసేపన్నా తల్చుకోడానికి ఈ చిత్రాలు పదిలంగా దాచిపెడతాను ."

గుణశేఖర్ నా వైపు చూస్తున్న చూపుల్లో ఎన్నో ప్రశ్నలు, మరెన్నో సమాధానాలు .. ఇంకా ఎన్నో సందేహాలు. బహుశా నేను వేదాంతం మాట్లాడి ఉంటాను అర్థం కాలేదేమో అనుకుంటూ అన్నీ తిరిగి పెట్టెలో పెట్టేసి శేఖర్ పక్కన కూర్చుని "అన్నయ్యా! ఎప్పటికైనా నేను నువ్వన్నట్టు పెద్ద ఆర్టిస్టుని అవాలి. రాష్ట్ర స్థాయిలో , జాతీయ స్థాయిలో నా చిత్రాలు ప్రదర్శింపబడాలి. ఇది నా కోరిక కాదు. నన్ను ఎనిమిదేళ్లపాటు పెంచి, నన్ను మనిషిని చేసిన సార్ ఎస్.పి చంద్రకాంత్ గారిది. ఆయన కోరిక నేను నెరవేర్చాలి. నా కళ నన్ను చాలా ఎత్తుకి తీసుకుని వెళ్ళాలి అనేది ఆయన కల.. ఆ కల నెరవేర్చాల్సిన బాధ్యత నాది. అన్నా! నాకో సాయం చేస్తావా!" భావోద్వేగంతో నాకు హటాత్తుగా గొంతు పూడుకుపోయినట్టు మాటలు ఆగిపోయాయి. వస్తున్న దుఃఖం అణచుకుంటూ గుణశేఖర్ చేతులు పట్టుకుని అడిగాను. నా వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ

" ఏంటి ఏం చేయాలి? " అడిగాడు గుణశేఖర్.

" నాకు ఇంకా కొత్త, కొత్త రకాల ఆర్ట్ నేర్పే ఆర్టిస్ట్ ఎవరన్నా ఉంటె చెప్పు. ఫీజు ఇస్తాను. నాదగ్గర కొంత డబ్బుంది. కావాలంటే అందుకోసం నేను ఇంకా కష్టపడతా. రాత్రిళ్ళు కూడా ఏదన్నా పని ఉంటే చేస్తా. నేను ఆర్ట్ బాగా నేర్చుకోవాలి." ఉద్విగ్నంగా అన్నాను .

"అరె! అంత ఎమోషనల్ అవకు. ట్రై చేద్దాం నాకు మాత్రం పెద్ద వాళ్ళతో పరిచయం ఉంటుందా! మన సార్ ని అడుగుదాం . ఆయనకి తెలుస్తారు సరేనా!"

నాకు ఎందుకో అప్రయత్నంగా దుఃఖం వచ్చింది. ఏడుస్తున్న నన్ను "ఏడవకు.. ప్లీజ్ ఏడవకు" అంటూ ఓదార్చాడు గుణశేఖర్. చాలా సేపటికి తేరుకున్నాను.

గుణశేఖర్ సిఫారసు తో అతను పని చేస్తున్న కంపెనీ యజమాని ద్వారా ఒక ఆర్టిస్ట్ తో పరిచయం ఏర్పడిందినాకు .

అతని పేరు సూర్య. అతను ఒక వారపత్రికలో పని చేస్తున్నాడు. పత్రికలో ప్రచురించే కథలకి, నవలలకి బొమ్మలు వేస్తాడు. పత్రిక అట్ట మీద కూడా అతను వేసిన బొమ్మలే. ఎంతో అందమైన అమ్మాయిలు రక,రకాల భంగిమల్లో. అవన్నీ చూపిస్తుంటే నాలో తెలీని ఆనందం కలిగింది. ఇలాంటి బొమ్మలు నేనూ వేయాలి స్థిరంగా అనుకున్నాను..

మరికొన్ని అందమైన అమ్మాయిల బొమ్మలు చూపిస్తూ చెప్పసాగాడు సూర్య. "ఇవి ఎవరు వేశారో చెప్పగలవా! "

తెలియదు అన్నట్టు చూసాను.

"ఇవి బాపుగారి బొమ్మలు. బాపు గారంటే చాలా గొప్ప ఆర్టిస్ట్. సినిమా దర్శకుడు కూడా. తన సినిమాలకి ఇలా బొమ్మలతోటే దర్శకత్వం చేయడం కానీ, స్క్రీన్ ప్లే కానీ ప్లాన్ చేసుకుంటాడు ఆయన. బాపు బొమ్మ అంటే అందమైన అమ్మాయి. అందమైన ప్రతి అమ్మాయి బాపు బొమ్మే. బాపు అలాగే ఫేమస్ అయారు. బాపు తరవాత చంద్ర. చాలా గొప్ప ఆర్టిస్ట్ లు వీళ్ళు. నాలాగే చంద్ర కూడా నవలలకు కవర్ పేజీలు వేస్తాడు.

వడ్డాది పాపయ్య తెలుసా! ఈయన వేసిన ఊర్వశి బొమ్మ ఎంతో ఫేమస్. కొంతకాలం ఒక పత్రిక వచ్చేది అందులో ఈయన బొమ్మలేకుండా ఉండేది కాదు. ఈయన రవివర్మ. దేవుడు, దేవత ఎలా ఉంటారో మనకి తెలుసా.. తెలియదు కానీ ఈయనకి తెలుసు. అందుకే ఈయన చిత్రించిన బొమ్మలనే రాముడు, కృష్ణుడు, సరస్వతి, మహాలక్ష్మి అని భావించి పూజిస్తాము. వీళ్ళంతా ఒక ప్రయోజనం కోసం పుట్టారు. ఆ ప్రయోజనం పేరే కళ.. ఆ కళని ఒక ధ్యానంలా సాధన చేసి ప్రపంచ వ్యాప్తంగా భారతీయ కళకి ఒక స్థానం కల్పించారు. ఇంకా పెద్ద, పెద్ద కళాకారులు ఇంకా చాలా మంది ఉన్నారు. వారందరి గురించి నీకు తరవాత చెప్తాను. నువ్వు కూడా ఇంత బాగా వేసేలాగా తయారు చేస్తాను. మరి నాకు నా ఫీజు ఇవ్వగలవా" అడిగాడు సూర్య.

"ఎంతండి " అప్పటికప్పుడు అన్నీ నేర్చేసుకోవాలి అన్నట్టు ఉద్విగ్నంగా అడిగాను.

నవ్వుతూ "లక్ష " అన్నాడు సూర్య.

ఆ సంఖ్య వినగానే గుండె ఆగినంత పనైంది. లక్షా! ఒకటి పక్కన ఎన్ని సున్నాలుంటాయో కూడా నాకు తెలియదు. లక్ష ఎలా ఇస్తాను? వెంటనే గుర్తొచ్చింది. చంద్రకాంత్ గారు ఇచ్చిన డబ్బు ఉంది. అది ఇచ్చేయచ్చు. కానీ ఉన్న డబ్బులు మొత్తం అతనికి ఇచ్చేస్తే బతకడం ఎలా? సూర్యవైపు చూసాను. అతని కళ్ళల్లో ఒక అల్లరి నవ్వు కనిపిస్తోంది. ఇది ఎగతాళా! నా పేదరికాన్ని, నా నిస్సహాయతని ఎగతాళి చేస్తున్నాడా! నాలో ఆ క్షణం ఒక పంతం అనేది ఓ సుడిగాలిలా ప్రవేశించింది. ఇస్తాను. ఆ డబ్బు శిక్షణ కి ఖర్చు చేస్తూ, ఇక్కడ ఇచ్చిన జీతంతో బతకలేనా అనిపించింది.

"ఇస్తా" అన్నాను.

సూర్య అదే చిరునవ్వుతో గుణ శేఖర్ వైపు చూసాడు.

"అంత డబ్బు ఇస్తావా ఎక్కడిది నీకు " ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు గుణశేఖర్..

"అయ్యగారు నా పేరున బ్యాంక్ లో కొంత డబ్బు వేసారు. బహుశా లక్ష ఉండచ్చు. ఆ డబ్బుతో నేర్చుకుంటాను. ఇంతకన్నా విలువ వేరే ఉందని నేను అనుకోను" అన్నాను ధృఢమైన స్వరంతో.

సూర్య గట్టిగా నవ్వేశాడు.

"ఆర్ట్ నేర్చుకోవాలన్న ఆసక్తి నీలో ఎంత తీవ్రంగా ఉందో తెలుసుకోవాలన్న జిజ్ఞాసతో లక్ష రూపాయలు అన్నాను కానీ, నిజంగా నీ దగ్గర డబ్బు తీసుకుంటానా మహా! నీ దగ్గర ఉన్న డబ్బంతా సునాయాసంగా ఇవ్వడానికి సిద్ధపడిన నీ అంకిత భావం నన్ను ముగ్దుడిని చేసింది. నీకు తప్పకుండా నేర్పిస్తా.. ఫ్రీగా " ఫ్రీగా అన్న పదం ఒత్తి పలుకుతూ అన్నాడు సూర్య.

నా మీద ఇంత నమ్మకమా! నేను నిజంగా గొప్ప కళాకారుడిని అవుతానని ఇతనికి ఎలా తెలుసు! తను ఉచితంగా విద్య నేర్పిస్తే ఆ విద్యకి నేను న్యాయం చేయగలనా! "నిజంగా ఫ్రీగా నేర్పిస్తారా!" అడిగాను నమ్మలేని వాడిలా.

" రేపు నువ్వు పేరు, ప్రతిష్టలు సంపాదించుకుని ఒక కళాకారుడిగా జీవించడం మొదలు పెట్టిన నాడు నాకు లభించే తృప్తి, ఆనందం ముందు లక్ష ఏపాటి! " అన్నాడు నా భుజం మీద చేయిసి ఆత్మీయంగా దగ్గరకు తీసుకుని.

ప్రేమంటే ఏమిటి? అనే ప్రశ్న వస్తే ప్రేమంటే ఒక స్పర్శ అని చెప్పగలను.

ఆ క్షణం నుంచి నన్ను తన ఆత్మీయ శిష్యుడిగా చేసుకున్నాడు సూర్య.

ఆ విధంగా నా జీవితంలో ఇంకో అధ్యాయం మొదలైంది. యాడ్ కంపెనీలో డిజైనర్గా పని చేస్తూ, గుణశేఖర్కి అన్ని విధాలుగా తోడ్పాటుగా ఉంటూ, సాయంకాలాలు కంపెనీ నుంచి ఆలస్యంగా వచ్చినా సూర్య దగ్గరకు వెళ్లి నా కళను మెరుగుపెట్టుకోడానికి సాధన మొదలుపెట్టాను సూర్య శిక్షణలో .

" ముందు ఇసకలో, తరవాత బొగ్గుతో , ఆ తరవాత పెన్సిల్ తో నువ్వు ఇప్పటివరకు వేసినవి ఇవి అవునా! " అడిగాడు సూర్య.

" ఒకసారి వాటర్ కలర్స్ తో గాంధి గారి బొమ్మ వేశాను. అది ఒక విదేశీయుడు కొనుక్కున్నాడు."

" ఓ! గ్రేట్! నువ్వు మామూలు కళాకారుడివి కావనమాట. సరే నాకు తెలిసినవన్నీ నేర్పిస్తాను. రెండేళ్ళుపోయాక నాకన్నా పెద్ద ఆర్టిస్ట్ అవుతావు " అంటూ పెద్ద, పెద్ద ఆల్బమ్స్ బయటకు తీసాడు సూర్య.

" ఇది నా మొదటి చిత్రం... ట్రేస్ పేపర్ మీద గీసి తరవాత దాని మీద దిద్దాను.. తరవాత కలర్ పెన్సిల్స్ వాడి రంగులేసాను. గడ్డిని కలర్ పెన్సిల్ తో ఇంత నాచురల్ గా గీసినందుకు నా గురువు వాటర్ కలర్స్ బాక్స్ బహుమతిగా ఇచ్చాడు. ఆ తరవాత మెల్లగా వాటర్ కలర్స్ ఉపయోగించడం నేర్చుకున్నాను. ఇదిగో వాటర్ కలర్స్ ఉపయోగించి వేసాను.."

చుట్టూ అర్ధ చంద్రాకారంలో కొండలు... కొండల వెనుక అస్తమిస్తున్న సూర్యుడు, కింద పరవళ్ళు తొక్కుతున్న నది, నది ఒడ్డున కొబ్బరిచెట్లు.. ప్రకృతి సౌందర్యానికి పట్టుచీర కట్టినట్టు ఉంది..

" ఇవి ఆయిల్ పెయింటింగ్స్,"

తామరపూవు మీద కూర్చున్న లక్ష్మి దేవి, ఆమె పాదాల దగ్గర రెండు ఏనుగులు.. ముదురు నీలం జరీ అంచు పట్టు చీర, ఎరుపు రంగు జాకెట్టు, మెడలో పెద్ద హారాలు, ఒక చేతిలో కలువ, మరో చేతిలో నుంచి జారుతున్న నాణాలు.

"ఎంతో బాగున్నాయి సూర్యగారూ " మనస్ఫూర్తిగా అన్నాడు తేజ.

"అంతా ఆ అమ్మవారి దయ. వీటికి నాకు చాలా బహుమతులు వచ్చాయి. ఇవి చూసే నాకీ ఉద్యోగం కూడా వచ్చింది. కానీ, బతకడానికి ఇది సరిపోదు . నేను నేర్చుకోవలసింది ఇంకా చాలా ఉంది. కానీ నేర్చుకోవాలంటే కావాల్సింది ఆసక్తి మాత్రమే కాదు, ఆర్ధిక బలం కూడా ఉండాలి. " నిట్టూర్చాడు.

ఆ మాటలు అంటున్నప్పుడు సూర్య మొహంలో ఒక విషాదం కనిపించింది. ఈ ప్రపంచంలో నేనే కాదు.. చాలా మంది ఉన్నారు దురదృష్టవంతులు అనుకున్నాను . కాకపోతే ఒక్కోరిది ఒక్కో గాధ.

" సూర్యాగారూ! నేను మీకు ఫీజు ఇస్తాను ప్లీజ్ " అన్నాను .

సూర్య నవ్వాడు. " తప్పకుండా తీసుకుంటాను. ముందు కోర్సు పూర్తీ కానీ " అన్నాడు.

"అలాకాదు.. ఉచితంగా నేర్చుకునే విద్య ఒంట పట్టదు అన్నారు మా చంద్రకాంత్ గారు.."

"ఉచితంగా నేర్పనులే తేజా! ఇద్దరం కలిసి మోడరన్ ఆర్ట్ నేర్చుకుందాం.. దానికి కావలసిన ఖర్చునువ్వు చూసుకుందువుగాని" అన్నాడు సూర్య.

"మోడరన్ ఆర్టా ! అంటే!"

సూర్య నవ్వి చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు. "సంప్రదాయ విలువలతో కూడిన చరిత్రను తిరస్కరించి నూతన విధానాలను అవలంబిస్తూ కొత్త, కొత్త సంప్రదాయాలకు ఆహ్వానం పలికేదే ఆధునాతన జీవన విధానం..అలాగే ఇప్పుడు రవివర్మ చిత్రాల్లో మన సంస్కృతీ , సంప్రదాయాలు, ప్రతిబింబిస్తూ ఉంటాయి కదా.. దీనికి పూర్తిగా విరుద్ధంగా రెండు రకాల భావప్రకటనలనుకొన్ని రేఖల ద్వారా ఆరేఖలు కూడా సవ్యదిశలో కాక గజిబిజిగా గీసి, కొన్ని ముదురు రంగులతో భావాన్ని వ్యక్తం చేసేది మోడరన్ ఆర్ట్. ఉదాహరణకి ఈ రెండు బొమ్మలు చూడు. రెండూ స్త్రీ మూర్తులవే కానీ తేడా ఉంది కనిపెట్టావా! "

“అవును “ అన్నాను. జీవం ఉట్టిపడుతూ, అందంగా ఉన్న స్త్రీలు ఒకటి, అస్పష్టంగా కేవలం గజి,బిజీ గీతాలతో ఉన్న స్త్రీల చిత్రాలు ఒకటి. రెండు చిత్రాలూ బాగున్నాయి.. కానీ ఏది గొప్ప చిత్రమో తెలుసుకునే పరిజ్ఞానం నాకు లేదు.! సూర్య వైపు ప్రశ్నార్ధకంగా చూసాను.

“ క్లాసులు ప్రారంభించాక ఇంకా వివరంగా చెప్తాను. ఇప్పుడు చెప్పినా నీకు అర్థం చేసుకోడం కష్టం అవుతుంది. ఇది చూడు. “ మరికొన్ని బొమ్మలు తీసి, ఒక్కోటి చూపిస్తూ చెప్పసాగాడు.” నీలాగే నేను పుట్టుకతో ఆర్టిస్ట్ ని కాను.. శిక్షణఅనే ఉలితో చెక్కబడిన శిల్పాన్ని మహా ! నేను పెన్సిల్ తో మొట్టమొదటి వేసిన బొమ్మ ఇది“

నెత్తిమీద తాటాకు బుట్ట, గోచీ పోసి కట్టిన గళ్ళ చీర మోకాళ్ళ పైకి ఉంది. కాళ్ళకు కడియాలు, చేతుల నిండుగా గాజులు, కళ్ళనిండా కాటుక, సిగలో పూలు, మెడలో రక,రకాల పూసల దండలు, ఎంతో అందంగా ఉన్న గ్రామీణ యువతి, ఆమె పాదాల కింద ఆకుపచ్చని గడ్డి మెత్తటి తివాచీలా పరచినట్టు ఉంది.

“ చాలా బాగా వేసారు” అన్నాను.

“ నా పేరు సూర్య తేజ. నీకు సూర్యా అని పిలవాలి అనిపిస్తే అలా పిలువు. లేదంటే తేజా అను. అన్దీలు, గిన్దీలు జాన్తా నయి. నేను అసలు , సిసలైన తెలంగాణా బిడ్డను. మాకు గిసొంటి కృత్రిమ మర్యాదలు నచ్చవు. గొంతు ఎత్తి హాయిగా తేజా అని పిలువు “ అన్నాడు సూర్య.

నేను నెమ్మదిగా తేజా, తేజా అని గోణిగాను. “ అరె గట్టిగా పిలువు భాయ్” అన్నాడు సూర్య గట్టిగా.

అతను అలా అనడంలో ఒక దగ్గరితనం, ఆత్మీయత నా మనసు తొలకరి జల్లులకు తడిసిన నేలమ్మలా పరవశించింది.

సూర్య కూర్చున్న దగ్గర నుంచి లేచి చెప్పులు వేసుకుంటూ ‘ ఇప్పుడే వస్తా నువ్వు కూర్చో’ అంటూ బయటకి వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు. నన్ను ఒక్కడినీ అలా వదిలేసి వెళ్ళడంతో బిత్తరపోయాను. ఎంత నమ్మకం నా మీద అనిపించింది. కానీ అతని గది పరికించి చూస్తే “ఇందులో ఏముందని నన్ను శంకించడానికి అనుకున్నాను. ఒకే గది, సగం గోడ అవతల వంటగదిలా ఒక గట్టు, ఒక పంపు, పంపు చుట్టూ సిమెంట్ తో అడ్డుగా గట్టు కట్టారు. ఖాళీగా ఉన్న ప్రదేశంలో అంట్ల గిన్నెలు తోముకోవచ్చు. గోడల నిండా అతను వేసిన పెయింటింగ్స్ ఫ్రేమ్ కట్టి తగిలించి ఉన్నాయి. అక్కడక్కడా గోడల మీద పెయింట్ మరకలు..ఒక టేబుల్, రెండు కుర్చీలు. ఆ టేబుల్ మీద కూడా పెయింట్ మరకలు. కాకపోతే గుణశేఖర్ రూమ్ కన్నా కొంచెం పెద్దది.

నేను మొత్తం పరికించి చూస్తూ ఉండగానే వచ్చాడు సూర్య.

ఒక కవర్లో ఒక బాటిల్, పచ్చి మిరపకాయ బజ్జీలు, పకోడీలు. కవర్ టేబుల్ మీద పెట్టి గాజు గ్లాసులు తెచ్చాడు అలమర లో నుంచి. కుర్చీ టేబుల్ దగ్గరకు లాక్కుని కూర్చున్నాడు. బాటిల్ ఓపెన్ చేసి, అందులో ఉన్న ద్రవం రెండు గ్లాసుల్లో సగం వరకు పోసాడు. ఒక గ్లాసు నాకు అందిస్తూ "కమాన్. ఛీర్స్ " అన్నాడు.

"ఏంటిది? " గ్లాసు నా దగ్గరకి రాగానే గుప్పున కొట్టిన వాసనకి ముక్కు మూసుకుంటూ అడిగాను.

గట్టిగా నవ్వాడు. "నువ్వింకా లైఫ్ స్టార్ట్ చేయలేదు. ఇప్పుడు స్టార్ట్ చేయి. దీన్ని విస్కీ అంటారు" అన్నాడు.

గబుక్కున కుర్చీ వెనక్కి జరుపుకుని "నాకొద్దు. " అన్నాను గట్టిగా.

నా వైపు వింతగా చూసాడు. " నీకు విషం ఇవ్వడం లేదు. just మన ఫ్రెండ్ షిప్ సెలెబ్రేట్ చేస్తున్నాను"అన్నాడు.

"నాకొద్దు..ఇది చెడ్డ అలవాటు నువ్వు కూడా మానేయ్" అన్నాను.

నాకు ఇవ్వబోతున్న గ్లాసు తిరిగి టేబుల్ మీద పీట్టి తన గ్లాసు తీసుకుని ఒక గుక్క తాగి "ఎంతకాలం బతుకుతామో తెలియదు బతికినన్నాళ్ళు లైఫ్ ఎంజాయ్ చేయమన్నాడు ఒకాయన. ఆయన అంటే నాకు చాలా ఇష్టం. అందుకే ఆయన మాటలు ఆచరిస్తున్నాను " అన్నాడు.

"ఎవరాయన" అడిగాను.

సూర్య సమాధానం చెప్పకుండా మరో గుక్క తాగి "Be happy for this moment. This moment is your life"

Drink wine. This is life eternal. This is all that you will give you. It is the season for wine, roses and drunkent friends. Be happy for this moment. అర్థం తెలుసా! ఈ క్షణం నీది దీన్ని అనుభవించు. నీకు ఆనందాన్ని ఇచ్చే వైన్ ఇది తాగు. నీకో విషయం తెలుసా! నాది కూడా ఉమర్ ఖయాం ఫిలాసఫీనే. అందమైన గులాబీల సౌందర్యాన్ని, వైన్ రుచిని ఆస్వాదించడం మన హక్కు. జీవితాన్ని అనుభవించడమే మన దినచర్య . "

"ఎవరాయన?" కంపరంగా అడిగాను. నాకు ఇలాంటి విషయాలు చంద్రకాంత్ గారు చెప్పలేదే. ఆయన జీవితంలో ఎలా పైకి ఎదగాలి? ఆటుపోట్లను ఎలా తట్టుకోవాలి అనే ఫిలాసఫీ చెప్పాడు. ఈయన ఎవరు? చెడ్డ అలవాట్లు నేర్చుకోమని చెప్పడం ఫిలాసఫీ నా! అసలు ఫిలాసఫీ అంటే ఏమిటి?

ఆలోచిస్తున్న నాకు సూర్య స్వరం తమాషాగా వినిపించింది. " ఉమర్ ఖయాం . ఆయన ఒక పెద్ద కవి తత్వవేత్త, mathematician ..మహా పండితుడు. ఆయన రుబాయీలు చదివితే నూరేళ్ళ జీవితాన్ని చదవడం కాదు అనుభావించేసాము అనిపిస్తుంది. " మరో గుక్క తాగాడు.

నాకు భయం వేసింది. అక్కడ ఉండాలనిపించలేదు. సూర్య మంచివాడు అనుకున్నాను. కానీ ఇతను తాగుబోతు. ఇతనికన్నా గుణశేఖర్ ఎంతో మంచివాడు. మంచివాళ్ళతో స్నేహం చేయి, మంచిని గుర్తించడం కష్టం.. కానీ ప్రయత్నించు" అని చెప్పారు చంద్రకాంత్ గారు. ఇలాంటి స్నేహం చేసాను అని తెలిస్తే ఎంత బాధపడతారు? గబుక్కున లేచాను. "నేను వెళ్తాను " అన్నాను.

"ఎలా వెళ్తావు? నేను దింపుతాలే. అంతవరకు కూర్చో. నిన్ను బలవంతం చేసి తాగుడు అలవాటు చేయను. " అన్నాడు.

నాకు ఒక్క క్షణం కూడా ఉండాలని అనిపించలేదు. సూర్య కళ్ళల్లో ఎర్ర జీరలు కనిపించాయి. మాట ముద్దగా వస్తోంది. కానీ తూలడం లేదు అయినా నాలో భయం నెమ్మదిగా పాకుతోంది. కానీ, నాకు దారి తెలియదు. ఎలా వెళ్ళడం? ఇప్పుడు నేను ఇక్కడ నుంచి బయట పడాలన్నా సూర్య ఆసరా కావాల్సిందే. బిక్కు, బిక్కుమంటూ కూర్చున్నాను.

"బజ్జీ తిను అందులో విస్కీ లేదు" అన్నాడు.

"ఒద్దు" అన్నాను.

గ్లాసు టేబుల్ మీద పెట్టి నాకు దగ్గరగా వచ్చాడు. నేను వణికిపోతూ కూర్చున్నాను.

"మహా! తాగగానే చెడ్డవాళ్ళు అయిపోతారా! మనిషి అన్నాక ప్రతి వారికీ వారివంటూ కొన్ని అభిరుచులు, సరదాలు ఉంటాయి. నేను ఒంటరివాడిని. కష్టపడుతున్నా.. నా ఇష్టం వచ్చినట్టు, నాకు నచ్చినట్టు బతుకుతా. నా లైఫ్ స్టైల్ నచ్చినవాళ్ళే నాతో స్నేహం చేయచ్చు. బలవంతం లేదు. పద నిన్ను డ్రాప్ చేస్తాను " అన్నాడు.

నేను క్షణం ఆలస్యం చేయకుండా లేచి బయటకు నడిచాను. నన్ను గుణశేఖర్ ఇంటి ముందు డ్రాప్ చేసి వెళ్ళిపోయాడు సూర్య.

నేను మౌనంగా లోపలికి నడిచాను. గుణశేఖర్ అప్పుడే కోడి గుడ్డు ఉడకపెడుతున్నాడు. నన్ను చూసి " అయిపోయిందా ఇవాళ నీ ట్రైనింగ్ " అని నవ్వుతూ పలకరించాడు.

"ట్రైనింగ్ లేదు, పాడు లేదు. వేరే ఎవరినన్నా చూడు అతని దగ్గర నేర్చుకోను" అన్నాను.

"ఏం? ఎందుకు? ఏమైంది?" గుణశేఖర్ చేతులు కడుక్కుని నా దగ్గరగా వచ్చి చేతులు పట్టుకుని అడిగాడు .

"అతను తాగుబోతు. అలాంటి వాడితో స్నేహం చేశానని తెలిస్తే చంద్రకాంత్ గారు ఎంత బాధపడతారు!" అన్నాను.

గుణశేఖర్ అప్రయత్నంగా నా చేతులు వదిలేశాడు. కాసేపు మౌనంగా అటూ, ఇటూ పచార్లు చేసి, “నీకు సూర్య సంగతి తెలిస్తే ఈ మాట అనవు” అన్నాడు.

నేను అతని మొహంలోకి చూసాను.

గుణ సూర్యసంగతి చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు.

“ నాకు అమ్మ ఉంది. అంతో, ఇంతో తినడానికి అమ్మ చేతి ముద్దా ఉంది. కానీ అమ్మ రెక్కలు ఇచ్చాక ఆవిడ మీద నేను ఆధారపడి బతకడం మగతనం కాదనిపించి ఈ ఊరు వచ్చి, ఒక ఉద్యోగం వెతుక్కుని, అప్పుడప్పుడూ అమ్మ దగ్గరకు వెళ్లి, అమ్మ ఒడిలో సేద తీరతాను. నువ్వు పేదరికంలో పుట్టినా కనీసం కొంతకాలం అమ్మా, నాన్నల ప్రేమ రుచి చూసావు. ఆ తరవాత రోడ్డున పడినా, సింహాచలం అనే అమ్మ ఆదుకుని ఆదరించింది. మళ్ళీ చంద్రకాంత్ గారు ఆశ్రయం ఇచ్చారు.. నీకు బతకడానికి శక్తి ఇచ్చారు. అంటే మనిద్దరం కొంత వరకు అదృష్టవంతులం. కానీ, మహా! సూర్య పుట్టగానే అనాధ అయ్యాడు. అతని తల్లి ఎవరో తెలియదు.. తండ్రి ఎవరో తెలియదు. రోడ్డు పక్కన కాలవ దగ్గర పడేసి వెళ్లిందో కఠినాత్మురాలు. చెత్త ఏరుకునే వాడు ఎత్తుకుని తీసుకువెళ్ళి పెంచాడు. వాడూ అనాధే. కానీ ఐదేళ్ళు అన్నం పెట్టాడు. ఆ తరవాత తనతో పాటు చెత్త లో పారేసిన ఎంగిలాకులు వెతుక్కునే పని నేర్పాడు. ఆ పనే చేసుకుంటూ, అడుక్కుతింటూ కొంతకాలం బతికాడు. చిల్లర మూకతో తిరిగాడు..వాళ్ళు పెట్టింది తిన్నాడు.. బిచ్చగాళ్ళతో ఫుట్పాత్ మీద కూర్చున్నాడు. కాలక్షేపానికి దొరికిన చిత్తు కాగితాల్లో ఏదో ఉంది అని వెతుక్కుంటే నాలుగు అక్షరాలు కనికరించాయి. పదేళ్ళు వచ్చాక పిల్లలంతా ఒకే లాంటి బట్టలు వేసుకుని, బ్యాగులు తీసుకుని వరసగా వెళ్తూ ఉంటే వాళ్ళతో కలిసి స్కూల్ గేటులోకి వెళ్ళాడు. వాడి ఆసక్తి గమనించి స్కూల్ వాచ్మాన్ ప్రిన్సిపాల్ కి వాడి గురించి చెబితే, ఆయన వాడికి అన్నదానం, కాసిని అక్షరాల దానం చేసాడు.

సూర్య ఒక్కనాడు కూడా ఒక క్లాస్ లో కూర్చోలేదు.. ఒక్క పరీక్ష కూడా పాస్ అవలేదు. కానీ అపారమైన జ్ఞాపకశక్తి ఉంది. ఏదైనా ఒక్కసారి చూసాడంటే కళ్ళతోటే గ్రహిస్తాడు. భగవంతుడు వాడికి ఇచ్చిన ఒకే ఒక్క వరం అది. అదే వాడిని ఒక గొప్ప కళా కారుడిని చేసింది. గొప్ప సాహిత్యం చదివే శక్తి ఇచ్చింది. భాషా పరిజ్ఞానం ఇచ్చింది. మహా! పూలన్నీ అందమైన తోటలో, పద్ధతిగా పెంచేతేనే పూయవు. కొన్ని గడ్డిపూలు ఉంటాయి. వాటికీ పరిమళం ఉంటుంది.. వాటికీ ఒక సౌందర్యం ఉంటుంది. తుప్పల్లో పూసినా, రోడ్డు పక్కన పూసినా ఆ పూవుకీ ఒక విలువ ఉంది. సూర్య తుప్పల్లో పూసిన పూవు.. అయినా, పారిజాతం అంత విలువ ఇవ్వాల్సిన వాడు. ఒంటరిగా ఉండే మగవాడికి ఎలాంటి అలవాట్లు ఉండకుండా ఉండదు. అంతమాత్రాన సూర్య చెడిపోయినవాడు కాదు. ఈ సమాజం చేత చెడగొట్టబట్టాడు. అతన్ని అసహ్యించుకోకు.

గుణ చెప్పడం ఆపేసరికి నా కళ్ళు ధారాపాతంగా వర్షిస్తున్నాయి. "నిజంగా ఇంత విషాదమా అతని జీవితం!" అన్నాను.

గుణ నవ్వాడు. "ఈ మాట సూర్యతో అనకు.. ఈ ప్రపంచంలో నాకన్నా ఆనందంగా ఉన్నవాడిని చూపించు" అంటాడు.

"నేనిప్పుడు సూర్యకి క్షమార్పణ చెప్పాలి నన్ను ఒక్కసారి తీసుకుని వెళ్ళవా !" కన్నీళ్ళతో అడిగాను " రేపు వెళ్ళినా తనేమి అనుకోడు. ఇప్పుడు బాగా లేట్ అయింది.. తను కూడా పడుకుంటాడు. పైగా నువ్వు అట్లా వచ్చినందుకు ఇంకా కొంచెం ఎక్కువ తాగి ఉంటాడు. రేపు వెళ్దాములే.. నువ్వు ఫ్రెష్ అయి రా. అన్నం తిందాము " అన్నాడు నన్ను రెక్కపట్టుకుని లేవదీస్తూ.

నా మనసంతా వేదనతో నిండిపోయింది. సూర్య నన్ను క్షమిస్తాడా! తన స్నేహాన్ని తిరిగి అందిస్తాడా!

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS